

Landskap: Skåne Upptecknare: Pärvel Eriksson, Yebevöd
 Härad: Torna Berättare: Hanna Jönsson, Blentarp
 Socken: Blentarp Berättarens yrke: Hemhjälp
 Uppteckningsår: 1954 Född år 1863 i Blentarp

Uppgifter om sagomannen. s. 1.
 Asums pigen. s. 2-3.
 Meridsommandagg mot väck. s. 4.
 Meavan. s. 5.
 Plats där goavettars ljus syntes, byggdes en gård. s. 6.
 Fätten Finn o. kyrkklockorna i Blentarp.

Lu F 66.

ACC. NR M. 13718:1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Hanna Jönsson:

Född 18/6 1863. Otroligt pigg och utrustad med mycket gott minne;

En av dem som själv besökt olika kloka gumnor i trakten. Vistas

nu på ålderdomshemmet i Blentarp.

ACC. N:R M. 13718:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Åsumspågen var duktig han. Han hade lärt av Doktor-Hanna, som bodde vid skolan i Hemmestorp.- När jag var barn, hade jag gulsot. Den botade hon genom att låta mig gå genom ett gult stycke, läsa för mig och låta mig äta en smörmad med gult smör. Den skulle jag äta tillsammans med en kal-hunn(han-hund). Jag skulle bita där han hade bitit och han där jag hade bitit, och så tog vi varannan tugga.

Sen hade jag engelska sjukan, men det var när jag blivit äldre. Först låg jag länge i Lund, men doktorerna där kunde inte bota mig. Jag blev så hård i skinnet. Sen gick jag till en klok gumma i Vombs firre, och hon botade mig. Hon mätte med band kring mina leder, och sedan knöt hon ett band kring mitt knä. Det fick sitta en tid, och sedan gick jag dit igen. Då tog hon av det, mätte och läste för mig. Detta upprepades tre gånger.

Kloka Lars var ful, förskräcklig såg han ut och så räckte han väldigt.- En man hade sökt honom för sina sjuka grisar. Åsumspågen sade till honom: "Kan du tuga till du kommer hem, så blir grisarna bra." Men det kunde inte mannen, för innan han var hemma,

~~LUF 81~~

ACC. N:R M. 13718:3.

mötte han en bekant, till vilken han sade: "Jag har varit hos
Åsumspågen i dag."

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

~~LUF 81~~

ACC. N:R M. 13718:4

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Förr så rullade folk sig i gräset på midsommarnatten. Det var bra mot värk. Det kunde vara vilket gräs som helst, men bäst var det om det var på kyrkogården. En nabo till mig tog med sig en skjorta, som han skulle ha att gå hem i, sedan han rullat sig i daggen,

ACC. N:R **M. 13718:5.**

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Maran kom farande genom en glugg. Om man inte ville ha henne in i rummet, så måste man täppa till hålet. Sen gick hon genom träskorna. Dom måste man sätta med snudorna inåt, om man ville vara i fred. Hon satte sig på ansiktet och över munnen på den sovande mannen. det var bara män, som hon for på. Om mannen hade lagt sig på sidan, så spottade maran honom i ansiktet, så han lade sig på rygg, och sedan började hon rida på honom.

ACC. N:R M. 13718:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Mina föräldrars gård låg på en kulle. En gång slog åskan ner och gården brann upp. När den nya gården skulle byggas upp igen, valde mina föräldrar den plats, där de hade sett Goa-vettars ljus. Det visade sig som ett ljussken på en kulle därbredvid, och där fick gården ligga.

ACC. N:R M. 13718:7.

Jätten Finn bodde på Romeleklint. Han tyckte inte om kyrkklockorna i Blentarp, och därför tog han en stor sten och slungade den mot kyrkan. Men stenen gick sönder och den ena delen föll ner vid Stampen, på Per Svens 'lycka. På stenen syns det avtryck efter en barnfot. Den andra delen fortsatte mot kyrkan, men den rammade inte.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

LUF 66